

Nádas Istvánné

Ez a kép az 1940-es évek végén készült, a feleségem, Weisz Magda van rajta. Nem tudom biztosan, de nagy valószínűséggel Vácott. 1946-ban visszaköltöztünk Kiskunhalasról Vácra, és 1950-ig ott laktunk.

A háború után visszatértem Kiskunhalasra, és édesanyámmal újra kinyitottuk a könyv- és papírkereskedést. Az égvilágon semmit nem tudtam a feleségemről, és júliusban kaptam egy értesítést, hogy már ott van Pesten, megérkezett. A nővére is jött vele, ők együtt vészelték át az egész időt. Auschwitzban voltak, aztán Bergen-Belsenbe vitték őket, később fegyvergyárakban dolgoztak. Megszöktek 1945 márciusában, és majdnem egy hónapig Csehországban bujkáltak paraszttanyákon. Utána amerikai fogságba kerültek, és Marienbadban voltak. Júliusban érkezett haza a feleségem, és lejöttek Kiskunhalasra. Mi az édesanyámmal akkor már elkezdjük az üzlet

fölepítését. Persze megpróbáltuk az ő régi nagykereskedői hálózatát fölkeresni, és vagy megtaláltuk, vagy nem, és érdeklődni, hogy hogyan lehet beindítani az árubeszerzést. A feleségem volt otthon, és vezette a háztartást. Nagyszerű háziasszony volt, a kacsatöméstől a kenyérsütésig mindenhez értett. És ő látta el az otthoni dolgokat, mi pedig az üzletben dolgoztunk.

Ez ment egészen 1946 nyaráig. Nem jött létre harmonikus kapcsolat a feleségem és az édesanyám között. Édesanyám egészséges volt, ereje teljében. A feleségem pedig önálló életet szeretett volna, sehogy sem tetszett neki, hogy az édesanyám naponta megbeszélte, hogy most ezt légy szíves csináld meg vacsorára, ebédre, ezt vegyél, ő adta a pénzt hozzá. Szóval bántotta, hogy őt dirigálja az édesanyám.

1946 áprilisában született meg a Péter. A Péter fiam körül lett metélve szabályosan még Kiskunhalason. A feleségem ragaszkodott hozzá, sőt az édesanyám is. Ez nem volt vita tárgya. A világ legtermészetesebb dolga volt számukra és nekem is.

Elhatároztuk, hogy elköltözzünk. 1946 nyarán elmentünk Vádra. A sógornőm, Klári, aki már ott volt, egy kicsit elő tudott készíteni, tudott találni egy udvari szoba-konyhás lakást. Ez nem tartott sokáig, talán pár hétig, mert az ő lakásukban -- a Weisz szülők háza volt ez, ahonnan a gettóba bementek -- voltak albérlők, és beadtuk az igényünket, hogy mi szeretnénk oda beköltözni. Háromszobás, gyönyörű nagy, komfortos lakás volt ez. És sikerült két szoba, konyha, fürdőszoba, spejz részét a lakásnak megkapnunk. És ott laktunk, amíg fel nem költöztünk Budapestre. 1950. november 1-jén költöztünk fel.

A feleségem soha nem volt állásban [lásd: foglalkoztatott nők aránya 1960-ban és foglalkoztatott nők aránya 1970-ben]. Volt, amikor egy-egy nagyobb munkához, nagytakarításhoz igénybe vett segítséget, de általában nem. A hétvégi takarítás az én feladatom volt, így vezettük be. Eleinte szemet, fát kellett fölhozni a pincéből, ez az én feladatom volt, a nehezebb élelmiszereket, krumplit, hagymát együtt mentünk venni, megvettünk 10 kilót, 20 kilót egyben. Ilyenben segítettem, de a többit ő intézte.